

BRANDON
SANDERSON

SKYWARD

SKYWARD

— 1 —

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Steelheart Serisi

Steelheart
Firefight
Calamity

Skyward Serisi

Skyward
Starsight
Cytonic

SKYWARD

Orijinal adı: *Skyward*

© 2018, Dragonsteel Entertainment LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviren: Funda Akkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'a ait Random House Children's Books'un alt markası Delacorte Press tarafından ABD'de yayımlanmıştır. JABberwocky Literary Agency Inc.ve AnatoliaTic Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2020

2. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-5572-22-6

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Charlie Bowater

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**BRANDON
SANDERSON**

SKYWARD

DEX KOPYA

Çeviren: Funda Akkaya

**DE
X**

Unuttuğum tüm günleri sayan
Karen Ahlstrom'a...

Alta
Üssü

Birleşik Muhalif Mağaraları

Alta Üssü'nün altı

Umumi Asansörler

Özel Asansörler

Spensa'nın
Mağarası

Verimli
Mağarası →

← Vici

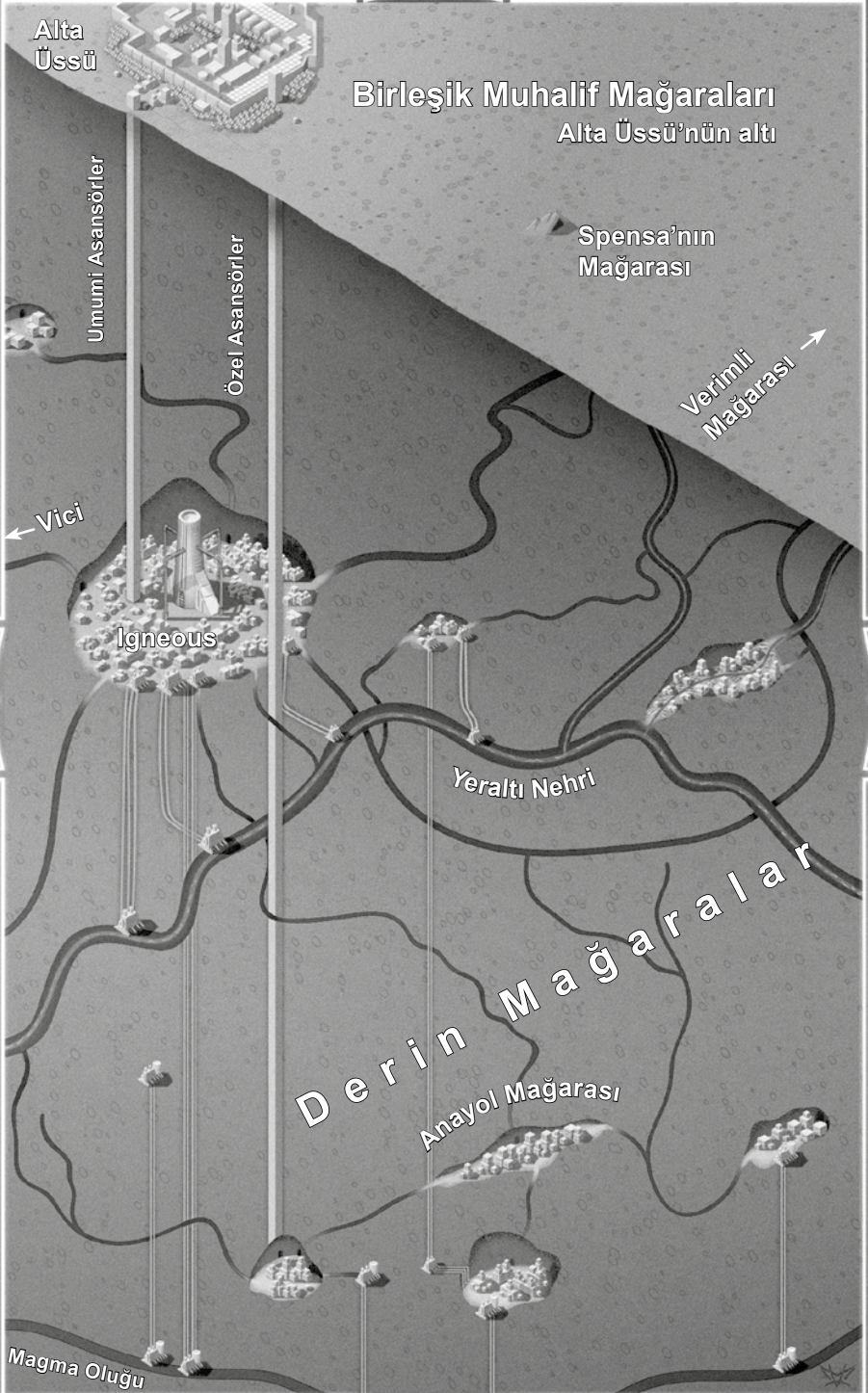
Igneous

Yeraltı Nehri

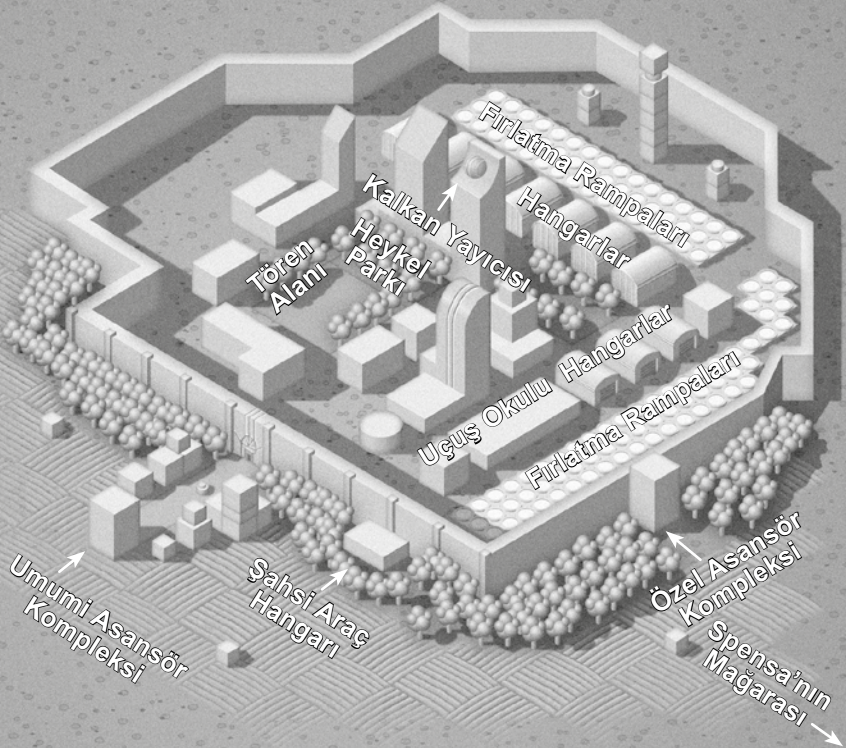
Derin Mağaralar

Anayol Mağarası

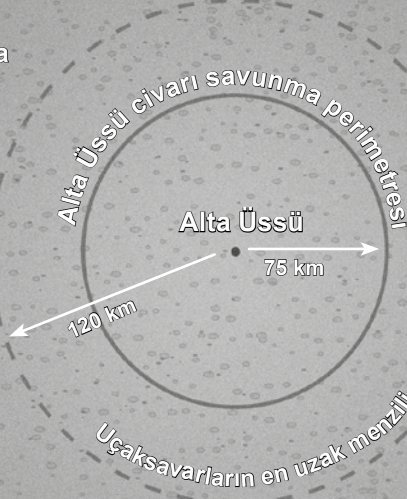
Magma Oluğu

Alta Üssü

Alta Üssü
civarı savunma
perimetresi

GİRİŞ

Yalnızca ahmaklar yüzeye çıkardı. Kendini böyle bir tehlikeye atmak aptalca olur derdi annem her zaman. Yukarıdaki uzay çöplüğü halkasından sürekli kaya parçaları yağmakla kalmaz; aynı zamanda Krell'lerin ne zaman saldıracağı da belli olmazdı.

Tabii ki babam her gün yüzeye çıkardı; bir pilot olarak öyle yapmak zorundaydı. Annemin sözünü düşünürsek bu durum babamı fazlasıyla ahmak yapıyordu ama ben onun daima fazla *cesur* olduğunu düşünürdüm.

Bir gün, ki hâlâ bu duruma şaşırdım, babam yıllarca ona yalvarışımın ardından beni de beraberinde yüzeye çıkarmaya razı oldu.

Yedi yaşındaydım ama kendimi adamakıllı büyümüş ve tamamen yetenekli olarak görüyordum. Babamın peşinden aceleyle ilerliyor; elimde kayalık mağarayı aydınlatmak için bir fener taşıyordum. Tüneldeki kayaların çoğu büyük ihtimalle Krell bombardımanından dolayı parçalanmış ve yarılmıştı; yeraltında ne zaman tabaklar

şingirdasa veya lambalar sallansa bir bombardıman olduğunu anlardım.

Parçalanmış kayaları, düşmanlarımın parçalanmış bedenleri olarak hayal etmiştim; kemikleri tuzla buz olmuştu, titreyen kolları büyük bir yenilgiyle yukarı doğru uzanıyordu hayalimde.

Ben tuhaf, küçük bir kızdım.

Hemen babama yetiştim, o da arkasını dönüp bana baktı sonra da gülümsedi. Dünyanın en güzel gülüşüne sahipti; o kadar kendinden emin bir tebessümdü ki sanki insanların onun hakkında söylediklerini hiç umursamıyordu.

Ayrıca neden umursayacaktı ki? Herkes babamı severdi. Dondurmadan ve kılıç oyunundan nefret edenler bile, hatta mızımız ufaklık Rodge McCaffrey bile babamı se verdi.

Babam beni kolumdan tuttu ve yukarıyı işaret etti. “Şimdi gideceğimiz yol biraz çetrefilli. Dur da seni kaldırayım” dedi.

“Ben çıkarım” dedim, babamın elini ittim. Ne de olsa ben büyüktüm. Sırt çantamı kendim hazırlamıştım ve Bloodletter’ı yani oyuncak ayımı evde bırakmıştım. İpten ve kırılmış tabaklardan kendi yalancı zırhınızı tasarlamış olsanız bile neticede oyuncak ayılar bebekler içindir.

Evet, kabul ediyorum; sırt çantama oyuncak yıldız savaşçımı koymuştum. Deli değildim. Bir Krell saldırısına uğrarsak ve onlar da sığınağımızı bombalarsa, bizler de kalan hayatımızı toplum ve medeniyetten yoksun felaketzedeler olarak geçirirsek ne olacaktı?

Bir kızın her ihtimale karşı yanında oyuncak bir yıldız savaşıcısına ihtiyacı vardır.

Sırt çantamı babama verdim ve kafamı kaldırıp kayalardaki aralığa baktım. Oradaki delikte tuhaf bir şey vardı. Yapay bir ışık delikten doğru içeri süzülüyordu; fenerlerimizin göz yormayan ışığından tamamen farklı bir ışıktı bu.

Ve işte yüzey! Ve de gökyüzü! Bir kısmı asteroid bir kısmı da kayadan oluşan sarp kayalığı ağzım kulaklarımda tırmanmaya başladım. Tırmanırken ellerim kaydı; kayanın keskin kenarına süründüm ama ağlamadım. Ne de olsa pilotların kızları *ağlamaz*.

Mağara tavanındaki delik yüzlerce metre uzaklıktaymış gibi görünüyordu. Çok kısa olmaktan o an nefret etmişim. Yakında, babam gibi büyüyecektim. Sonra da ortalıkta dolaşan en kısa çocuk olmaktan kurtulacaktım. Herkese yüksekte bakıp gülecektim ki onlar da benim ne kadar büyük olduğumu kabul etmek zorunda kalacaklardı.

Kayalıklardan birinin tepesine çıkarken göğsüm hafifçe hırıldadı. Bir sonraki tutunacak kayalık epey uzaktaydı. Önce tutunacağım yeri iyice gözüme kestirdim. Sonra da kararlılıkla oraya doğru zıpladım; tıpkı Birleşik Muhalif Mağaraları'na yaraşır bir kız gibi. Ben bir yıldız ejderinin kalbini taşıyordum.

Ama öte yandan yedi yaşında bir bedenim vardı. Yaram metreyle kaçırıyordum.

Tam düşecekken güçlü bir el beni yakaladı. Babam kendi kendine güldü; keçeli kalemlerle onun uçuş tulumuna benzettiğim tulumumun arkasından tutuyordu. Sol tarafa, kalbimin tam üstüne de babamın uçuş tulu-

muna iğnelediği ve onun pilot olduğunu gösteren rozetin aynısını çizmiştim. Rozet, altında çizgiler olan küçük bir yıldız savaşçısı şeklindeydi.

Babam beni yanındaki kayaya doğru çekti, sonra da öteki eliyle ışın bilekliğini çalıştırdı. Işın bilekliği, metal bir bilekliğe benziyordu ama babam bileğine iki parmağıyla hafifçe dokununca bu bileklik göz alıcı parlak bir ışıkla parıldadı. Ardından babam, yukarıdaki bir kayaya dokundu ve elini geri çekince bileklik geride sanki kayaya sabitlenmiş ışıldayan bir halata benzeyen kalın bir ışık hattı bıraktı. Babam, ışığın diğer ucunu beni sıkıca tutacak şekilde göğsüme doladıktan sonra ışığı bilekliğinden ayırdı. Işık o anda söndü ama parlayan halat olduğu yerde duruyor, beni kayalara bağlıyordu.

Her zaman bu ışık hatlarının yakıcı olduğunu düşünürdüm ama sadece sıcakmış; tıpkı bir kucaklama gibi.

“Pekâlâ Spin” dedi babam bana lakabımla seslenerek. “Şimdi tekrar dene” diye ekledi.

“Buna ihtiyacım yok” dedim güvenlik halatını çekiştirerek.

“Korkan babana karşı gelme” dedi.

“Korkmak mı? Sen hiçbir şeyden korkmazsın ki. Sen Krell’lerle savaşıyorsun” dedim.

Babam güldü. “Seni kırık bir kolla annenin karşısına çıkarmaktansa yüzlerce Krell gemisiyle savaşmayı tercih ederim ufaklık” dedi.

“Ben ufaklık değilim. Kolumu da kırarsam eğer, iyileşene kadar beni burada bırakırsın. Mağaralardaki canavarlarla savaşırım, vahşi bir çocuk olurum ve canavarların postunu giyerim, bir de şey” dedim.

“Haydi, tırman” dedi babam, hâlâ gülüyordu. “Mağaralardaki canavarlarla başka zaman savaşırsın; gerçi karşılaşacağın canavarlar da sadece uzun kuyruklu ve büyük dişli olacak ya” diye devam etti.

Kabul etmeliydim ki ışıktan oluşan ip gerçekten işe yaramıştı. Ondan destek alarak tırmanabiliyordum. Nihayet deliğe vardık, babam önce beni deliğin dışına doğru itti. Ben de deliğin kenarından tuttum ve güçlükle kendimi mağaranın dışına ittim; hayatımda ilk kez yüzeye ayak basıyordum.

O kadar ferahtı ki...

Ağzım açık ayakta kalakalmıştım, öylece yukarı bakıyordum. Sadece ama sadece yukarıya. Ortada bir tavan yoktu. Duvarlar yoktu. Bense yüzeyi hep çok ama çok kocaman bir mağara olarak hayal etmişim. Fakat birdenbire hayal ettiğimden katbekat fazlasıyla karşılaşmıştım.

Vay canına, dedim içimden.

Peşimden babam delikten doğru yüzeye çıktı, uçuş tulumundaki tozları silkeledi. Dönüp ona baktım sonra tekrar gökyüzüne baktım. Ağzım kulaklarımdaydı.

“Korkmadın mı?” diye sordu babam.

Bunun üzerine ona ters ters baktım.

“Özür dilerim” dedi gülerek. “Yanlış bir kelime kullandım. Ama çoğu insan gökyüzünü korkutucu bulur, Spenza” diye ekledi.

“Gökyüzü çok güzel” dedim fısıltıyla, sonra engin hiçliğe, sonsuz griliğe uzanıp siyahlığa karışan havaya baktım.

Yüzey, düşlediğimden yine de daha parlaktı. Gezegelimiz Detritus, kadim uzay çöplüğünün birkaç devasa ta-

bakası tarafından korunuyordu. Çöplük çok yukarılarda, atmosferden de ötede, uzaydaydı. Harap olmuş uzay istasyonları, kocaman metal kalkanlar, dağlar kadar büyük eski metal yığınları... Uzay çöplüğü birçok katmandan oluşuyordu; âdeta gezegenin etrafını sarmış kırık deniz kabuklarına benziyordu.

Bu çöplüğün nedeni biz değildik. Büyükannem henüz küçük bir kızken bu gezegene gelmiş; işte bütün bu şeyler o kadar eskiye dayanıyormuş. Ayrıca hâlâ bazı katmanlardaki şeyler aktifti. Örneğin, gezegene yakın olan alt katmanda kocaman parlak dikdörtgenler vardı.

Bu dikdörtgenlerden haberim vardı. Onlar gökyüzü ışıklarıydı; gezegene aydınlık ve sıcaklık sağlayan yüzen muazzam ışıklardı.

Özellikle en alt katmanda bir sürü uzay çöplüğü parçaları olmalıydı. Acaba çıplak gözle seçebilir miyim diye gözlerimi kısarak baktım fakat uzay çok uzaktaydı. Yakınıımızdaki iki gökyüzü ışığı dışında, ki bu ışıkların ikisi de hemen üstümüzde durmuyordu, görebildiğim tek şey o engin grilikteki birkaç belli belirsiz şekildi. Aydınlık ve karanlıkta kalan yığınlardı bunlar.

“Krell’ler orada mı yaşıyor?” diye sordum. “Uzay çöplüğü alanının ötesinde yani?”

“Evet” dedi babam. “Saldırmak için katmanlardaki boşlukların arasından geçiyorlar” diye ekledi.

“Bizi nasıl buluyorlar ki?” diye sordum. “Yukarıda çok büyük boşluk var” diye ekledim. Aşağıda, yani mağarada hayal ettiğimden de genişti yukarısı.

“İnsanlar bir araya gelince bir şekilde hissediyorlar” dedi babam. “Ne zaman bir mağaranın nüfusu artsa işte

o zaman Krell’ler saldırır ve bombalar” diye ekledi.

Yıllar önce insanlarımız, bir uzay gemisi filosunun parçasıymış. Krell’ler bizi bu gezegene doğru kovalamış ve bizler de buraya çakılıp kalmış, ayrı ayrı yaşamaya zorlanmışız. Şimdi klanlar halinde yaşıyoruz; her bir klan kendi soyunu o uzay gemilerindeki mürettebata dayandırıyor.

Büyükannem bu hikâyeleri bana defalarca anlattı. Burada, yani Detritus’ta yetmiş yıldır yaşıyoruz; göçebe klanlar olarak mağaralarda dolaşüyor ve bir araya gelmekten korkuyorduk. Ta ki bugüne kadar. Artık savaşçı uzay gemileri yapmaya başladık ve yüzeyde gizli bir üs de yaptık. Tekrar savaşmaya hazırdık.

“Alta Üssü nerede?” diye sordum. “Üssün yakınında olduğumuzu söylemiştin. Şuradaki mi?” diyerek tuhaf kayalıkları işaret ettim. “Tam şurada, değil mi? Yıldız savaşçıların gidip görmek istiyorum” dedim.

Babam eğildi ve beni doksan derece döndürdü. “İşte orada” dedi.

“Nerede?” diye sordum, yüzeye iyice baktım ama mavigrı toz ve asteroid halkasından düşmüş parçaların oluşturduğu oyuklara sahip olan kayalıklardan başka bir şey yoktu. “Göremedim” dedim.

“Zaten işin sırrı da bu Spensa. Üssü saklı tutmak zorundayız” dedi babam.

“Ama siz savaşıyorsunuz, değil mi? Eninde sonunda savaşçıların nereden çıktıklarını öğrenmeyecekler mi? Neden üssün yerini değiştirmiyorsunuz?” diye sordum.

“Üssü burada, Igneous’un üstünde tutmalıyız. Igneous sana geçen hafta gösterdiğim büyük mağara” dedi.

“Makinelerle dolu olan mağara mı?” diye sordum.

Babam evet anlamında kafasını salladı. “İgneous’un içine fabrikalar kurduk; böylece orada uzay gemileri üretebiliyoruz. Makineleri korumak için yakınında yaşamak zorundayız fakat Krell’lerin ineceği her yere, onların bombalamaya karar verdikleri her yere gemilerimizi uçuruyoruz.”

“Diğer klanları da koruyor musunuz peki?”

“Benim için önemli olan tek klan var o da insanoğlu. Bu gezegene düşmeden önce hepimiz aynı filonun parçasıydık ve bir gün tüm göçebe klanlar bunu hatırlayacak. Onları çağırdığımızda gelecekler. Bir araya toplanacaklar ve yeniden bir şehir ve medeniyet inşa edeceğiz.”

“Peki Krell’ler bu medeniyeti bombalamayacaklar mı?” diye sordum sözünü keserek. “Hayır. Yeterince güçlü olursak bunu yapamayacaklar. Birlik olup savaşırsak medeniyeti yok edemeyecekler” dedi babam. Gülümsedi.

“Ben de bir uzay gemisine sahip olacağım” dedim. “Senin gibi uzay gemisi kullanacağım. Böylece klandaki hiç kimse benimle dalga geçemeyecek çünkü onlardan daha güçlü olacağım” dedim.

Babam bir şeyler söylemeden önce bana bir süre baktı. “Bu yüzden mi pilot olmak istiyorsun?” diye sordu.

“Pilot olunca bana çok küçüksün diyemeyecekler” dedim. “Hiç kimse benim tuhaf olduğumu düşünmeyecek; işim savaşmak olacağı için kavga edip başımı belaya sokmamış olacağım. Bana lakap takamayacaklar ve herkes beni sevecek” dedim.

Tıpkı seni sevdikleri gibi diye geçirdim içimden.

Söylediklerimden dolayı babam bana sarıldı; gerçi

ben sadece doğruları söylemiştim. Ben de babama sarıldım çünkü ebeveynler böyle şeyleri severdi. Ayrıca birine sarılmak insana kendini iyi hissettiriyordu. Belki de Bloodletter'ı evde bırakmamalıydım.

Babam birden içini çekti; ağlayacak sandım ama durum öyle değildi. "Spin!" dedi ve göğü işaret etti. "Bak!"

Yine gökyüzünün enginliği başımı döndürdü. O kadar ucsuz bucaksızdı ki.

Fakat babam bir şeyi işaret ediyordu. Gözlerimi kısarak baktım; gri-siyah gökyüzünün bir parçası daha koyu duruyordu. Uzay çöplüğünün katmanları arasında bir kara delik miydi yoksa bu?

O an sonsuzluğa bakakaldım. Milyarlarca meteor yakınıımızdan geçmiş gibi tir tir titrerken buldum kendimi. Uzayı görebiliyordum; o engin siyahlıkta minik beyaz noktalar vardı ve bunlar gökyüzü ışıklarından farklıydı. Parıldıyorlardı ve çok ama çok uzakta duruyorlardı.

"Şu ışıklar ne?" diye fısıltıyla sordum.

"Yıldızlar" dedi babam. "Uzay çöplüğünün yakınlarında uçuyorum ve ötesinde ne olduğunu hiç göremedim. Çok fazla katman var. Bir gün yıldızlara gidebilecek miyim diye hep merak ediyorum" diye ekledi.

Sesinde heyecan vardı; daha önce duymadığım bir tonda konuşmuştu.

"Yani... Bu yüzden mi uçuyorsun?" diye sordum.

Babam, klanın diğer üyelerinin onu övmesine pek aldırmazdı. Hatta ne tuhaftır ki övgüden utanırdı.

"Bizim ait olduğumuz yer yıldızlar, bu mağaralar değil. Seninle alay eden çocuklar bu kayaya hapsolup kalmış. Kafalarının kayalıklardan farkı yok, kalplerinin

de öyle. Sen yüksek şeyleri hedefle. Daha muazzam şeyleri.”

Uzay çöplüğü hareket etti ve boşluk da yavaş yavaş kapandı; görebildiğim tek şey diğerlerinden daha parlak bir yıldızdı.

“Yıldızları hedefle Spensa” dedi babam.

Bir gün mutlaka pilot olacaktım. Uçacak ve savaşacaktım. Umarım babam savaşmak için bana da birkaç tane Krell bırakırdı.

O esnada gökyüzünde bir şey ışıldadı; gözlerimi kıstım. Uzay çöplüğünün uzakta bulunan bir parçası atmosfere girince ılık ılık parladı. Peşinden bir diğeri geldi, ardından bir diğeri daha. Sonra onlarcası atmosfere girmeye başladı.

Babam kaşlarını çatı ve telsizini aldı; bu telsiz, sadece pilotlara verilen süper ileri bir teknoloji ürünüydü. Babam, harman tuğlasına benzeyen aleti ağzına götürdü. “Chaser konuşuyor” dedi. “Yüzeydeyim. Bir uzay çöplüğü parçası Alta’nın yakınına düştü” diye devam etti.

“Durumu fark ettik Chaser” dedi bir kadın sesi. “Şimdi radar raporları geliyor. Olamaz. Krell’ler geliyor” diye ekledi.

“Hangi mağaraya doğru ilerliyorlar?” diye sordu babam.

“İstikametleri... Bu yöne ilerliyorlar Chaser. Tam Igneous’a doğru geliyorlar. Yıldızlar yardımcımız olsun. Üsün yerini saptadılar!”

Babam telsizi indirdi.

“Hava sahası ihlali” dedi telsizdeki kadın sesi. “Bu olağanüstü bir durum. Son derece geniş bir Krell filosu uzay

çöplüğü alanını ihlal etti. Tüm savaşçılar göreve. Alta'ya saldırmak için geliyorlar!" diye devam etti.

Babam kolumdan tuttu. "Seni geri götüreceğim" dedi.

"Onların sana ihtiyacı var!" dedim. "Savaşmak zorundasın!"

"Seni geri götürmek zorundayım" dedi babam.

"Ben kendim geri dönerim. Tünellerden dosdoğru gideceğim sadece" dedim.

Babam tekrar uzay çöplüğüne baktı. "Chaser!" dedi telsizdeki yeni bir ses. "Chaser, orada mısın?" diye ekledi.

"Mongrel mi bu?" dedi babam telsizin bir düşmesine bastı ve ağzına götürdü. "Ben yüzeydeyim" dedi.

"Banks ve Swing'le konuşmalısın. Acilen harekete geçmemiz gerektiğini söylüyorlar" dedi telsizdeki ses.

Babam sessizce bir lanet okudu, telsizin başka bir düşmesine bastı ve başka bir ses konuştu: "Başa baş bir mücadeleye hâlâ hazır değil misin? Mahvolacağız" dedi.

"Hayır" dedi başka bir kadın sesi. "Dimdik durmalı ve savaşmalıyız" diye ekledi.

Onlarca ses aynı anda konuşmaya başladı.

"Ironsides haklı" dedi babam ve herkes sustu; bu çok etkileyiciydi.

"Eğer onların Igneous'u bombalamalarına izin verirse tüm teçhizatı kaybederiz" dedi babam. "Fabrikaları kaybederiz. Her şeyi kaybederiz. Şayet yeniden bir medeniyet istiyorsak, yani yeniden bir dünya istiyorsak, burada dimdik durmalıyız!" diye sözlerine devam etti.

Bekledim, bir sessizlik oldu, nefesimi tutmuş babamın beni geri göndermeyi unutmuş olmasını umuyordum. Savaş düşüncesi beni ürpertti ama yine de savaşı izlemek istiyordum.

New York Times'ta Çok Satanlar Listesinde

**"BU KİTABI OKUMAK, BİR VIDEO OYUNUNUN İÇİNE
DALMAK GİBİ: SANDERSON'IN TÜM AKSİYON VE
SAVAŞ SAHNELERİ BİRER ŞAHESER."**

BOOKLIST

Yenilen, ezilen ve nesli tükenmek üzere olan insan ırkından küçük bir grup, sürekli gizemli uzaylılar Krell'lerin saldırısına uğrayan bir gezegende mahsur kalır. Bu gezegende yaşayan on yedi yaşındaki Spensa hem Krell'lere karşı savaşmak hem de seneler önce bir savaştan kaçtığı için vurulan ve bu yüzden korkak olarak anılan savaş pilotu babasının kötü şöhretinden kurtulmak için pilot olma hayalleri kurar. Çünkü pilotlar artık insanlığın tek kurtuluş şansıdır.

Eski bir geminin enkazını keşfettiğinde, bu rüyanın mümkün olabileceğini fark eder, gemiyi tamir edebileceğini, onunla yıldızlara ulaşabileceğini ve belki de bu garip makineyi kendisine yardım etmeye ikna edebileceğini düşünür. Çünkü bu geminin eşsiz bir ruhu vardır.

**İNSANLIĞIN GELECEĞİ, GENÇ BİR KIZIN
HAYALLERİNDE SAKLI.**

Bilimkurgu ve fantastiğin yeni nesildeki en büyük yazarlarından biri olarak görülen Brandon Sanderson, Steelheart serisinin ardından yepyeni epik bir fırtınayla geleceği yazmaya devam ediyor.

**Kirkus Reviews'ta Yılın Kitabı
Amazon'da Öğretmenlerin Tavsiyesi**

Çeviren: Funda Akkaya

